

Ο καιρός πέρασε και ο Βάνκας δεν είχε λάβει απάντηση από τον παππού του. Έιχε απελπιστεί. Τότε του ήρθε μία ιδέα: θα πήγαινε αυτός να βρει τον παππού του. Περιμένε να κοιμηθούν όλοι και βγήκε κρυφά από την πόρτα. Φοβόταν αλλά έκανε υπομονή. Έιχε μαζί του μόνο λίγα χρήματα, του έφταναν όμως, για να πάρει το τρένο. Περιμένε να ξημερώσει. Όλο το βράδυ το πέρασε στο σταθμό. Ο σταθμάρχης απόρησε που ήταν μόνος του. Έτσι πήγε κοντά του και του έπιασε την κουβέντα. Ο Βάνκας με δάκρυα στα μάτια του είπτε όλη την αλήθεια και το πως βρέθηκε εκεί. Ο σταθμάρχης συγκινήθηκε και του υποσχέθηκε πως θα τον βοηθήσει. Πράγματι τον έβαλε στο τρένο, είδοποίησε την αστυνομία και τους εξήγησε τι είχε γίνει. Αυτοί ενημέρωσαν τον παππού που έτρεξε να τον συναντήσει. Ο Βάνκας από το τρένο είδε τον παππού του να έρχεται. Δεν το πίστευε. Έκλαιγε με λυγμούς. Το τρένο σταμάτησε και αυτός έτρεξε και χιώθηκε στην αγκαλιά του παππού, το πιο ασφαλές καταφύγιο του κόσμου. Ήταν τόσο ευτυχισμένος!

Ιωάννα Κουτσογιαννοπούλου

[...] Λίγες μέρες αργότερα, καθώς ο παππούς διάβαζε την πρωινή του εφημερίδα, έπεσε το μάτι του σε ένα άρθρο, το οποίο ανέφερε τον τραχικό χαμό ενός εννιάχρονου αγοριού στη Μόσχα λόγω πείνας. Το μυαλό του άνδρα, αμέσως, πήγε στον Βάνκα και ξέσπασε σε κλάματα. Ένωσε την καρδιά του να κόβεται σε δύο κομμάτια. Την ίδια, κίονα, στιγμή, έφυγε σε άθλια κατάσταση, με προορισμό την πρωτεύουσα. Βαθιά μέσα του, όμως, είχε την ελπίδα πως ο εγγονός του ζει! Μόλις έφτασε, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να πάει στο μαγαζί του Αλιάνιν. Όμως, μάταια! Το αγόρι δεν ήταν πουθενά. Ο παππούς με θουρκωμένα μάτια σωριάστηκε στο κατώφλι του αταστήματος. Ξαφνικά ακούστηκε μια τρυφερή παιδική φωνή. «Παππού μου, γιατί κλαις;». Ναι, ο Βάνκας ου ζούσε! Αφού αγκαλιάστηκαν σφιχτά, το παιδί διηγήθηκε στον παππού του, τις δυσκολίες που περνούσε καθημερινά. Εκείνος, αισθάνθηκε πολλές τύψεις που άφησε όσο καιρό τον εγγονό του να υποφέρει. Ευτυχισμένοι πια, ύρισαν πίσω στο χωριό. «Τα βάσανά μου τελείωσαν. Σε ευχαριστώ Θεέ μου!» είπε ο Βάνκας.

Νικολία Γ.

Κάθε βράδυ που περνά ο μικρός Βάνκας περιμένει την απάντησή του παππού. Κάθε φορά που τον διέκρινε ξαπλώνει όπως περπατά με τον Αθιάχιν και την οικογένειά του. Μίνες, εβδόμηδες περσίωνα όπως ο Βάνκας έχει μπει με την ελπίδα ότι ο παππός του θα έρθει να τον πάρει από τον βάνκο εβδόμη του. Την ίδια νύχτα κιόλας ο Βάνκας ήταν έτοιμος να κοιμηθεί, όταν ο Αθιάχιν μπαίνει στο δωμάτιο του και του λέει ότι έλαθε τι πήγε και είκανε. Ο Βάνκας ξαπώνει σε γυφτός κι ο Αθιάχιν παίρνει τη βέργα και του στέλνει να κοιμηθεί "εκεί που έχραφες το γρόβλο στον παππού σου" λέει με ένα σαρκαστικό ύφος. Ο Βάνκας κοιτώντας δαυτά του έχραφε το γρόβλο στον παππού του και καρπομένος και πτωχέμένος από τον Αθιάχιν κοιμάται σαν πάγκο. Την επόμενη βέρα κατός ο μικρός Βάνκας ήταν έτοιμος να δουλέψει η βινωδικυβάνη πόρτα του τσαγκραδίκου χρώτηδου και τότε ο Βάνκας πονάει από την καρέκλα του και ανοίγει την πόρτα. Αντί να δει τον παππού του βλέπει την κυρά του σπιτιού με δάκρυα στα μάτια. Ο μικρός Βάνκας την ρωτάει γιατί είναι όσυνα χωρήβανη. Τότε εκείνη του λέει ότι ο παππός του δεν είναι πια στην ζωή. Εκείνη τη στιγμή ο Βάνκας κλαίει με γυφτός. Ο παλαιογατημένος του παππούς δει ξει πλέον. Τότε του είρε ο Αθιάχιν με σαρκαστικό ύφος "πήγαινε να κοιμηθείς εκεί που έχραφες το γρόβλο στον παππού σου".

Φ.Η

Εκείνη την στιγμή ο Βάνκας τελείωνε το γράμμα. Ξαφνικά, ένα δυνατός χτύπος ακούστηκε από την πόρτα. Γρήγορα, γρήγορα ο μικρός πήγε να ανοίξει την ζύλη πόρτα. Μηροστά του ακτίηρσε για ηλικιωμένη η οποία κρατούσε πολλούς φακέλους. Την ρώτησε πώς θα μπορούσε να την εξυπηρετήσει. Αυτή του απάντησε ότι ήταν από την επιθεώρηση εργασίας και ότι ακαητεί το ειδικό. Ο Βάνκας προαχέτος έστρεψε να τον ειδοποιήσει. Τα ενόημα λεπτά είχε φτάσει. Η αστυνομία τον συνέλαβε και το μαχαζι έκλεισε φραστικά. Για λίγες ημέρες χωρίς κανένα δίπλα του έκανε στον δρόμο. Ένας περαστικός του πρόσφερε ένα σκυλί και ένα χαρτί και άρτισε γανά να γράφει το γράμμα στον παρνού του. Εκείνη όμως την φορά θυήθηκε κι έγραψε την σωστή διεύθυνση.

Δuo μέρες αργότερα ένας κοιροφρεμίας άνδρας εμφανίστηκε μπροστά του. Κατάλαβε από την φωνή του πως είναι ο παρνού του. Αγκαλιαστήκανε κι έφυγαν κατευθείαν για το χωριό.

Κ. Άγγελος

Το γράμμα του Βάνκα κατέληξε στα κεντρικά των ταχυδρομείων, αφού δεν είχε διεύθυνση παραλήπτη. Ένας κύριος από το ταχυδρομείο που πήρε στα χέρια του το γράμμα, πρόδξε το όνομα «Κωνσταντὸς Μακάριτς» ⇒ θυμήθηκε ότι έτσι έλεγαν και τον νυχτοφύλακα στο σπίτι των γειτόνων του, του Σέυγου Ζιβάρεφ. Πήρε το γράμμα και το έκρυψε στην τσέπη του. Μόλις τελειώσε τη δουλειά του κατευθύνθηκε στο σπίτι του Κωνσταντῆ. Κάτι του έλεγε ότι το γράμμα ήταν για αυτόν και ήταν σημαντικό. Ο παππούς το άνοιξε. Δεν πίστευε αυτά που διάβαζε. Έκλαψε πικρά, δεν μπορούσε να αντέξει! Ο μικρός του εγγονός σούδε ένα μαρτύριο. Αμέσως ξεκίνησε να τον βρει. Το απόγευμα ήταν κρύος στο ταγκανρόδικο του Αλιάχιν. Ίδρε τον Βάνκα να κούεται σε μια γωνία, τον φώναξε, τον αγκάλιασε. Ο Βάνκας έκλαψε στην αγκαλιά του παππού. "Μην κλάς, παιδί μου,, του είπε, " στο εξής θα είμαστε πάντα μαζί,,

Ελένη Κουτσουλιαννοπούλου

Το γράμμα τελικά, έφτασε στον παππά του μικρού βιοπαλαστή, Βάνκα. Διαβάζοντας το γράμμα, πάγωσε. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως στέλνοντας τον εγγονό του στη Μόσχα θα κατέληγε έτσι. Κακθιάν αποφάσισε να λήξει τα βίβιά του. Χρειαζόταν όμως χρήματα για να πάει. Έτσι, μετά από μία εβδομάδα, όσον είχε την οικονομική δυνατότητα, έκανε το ταξίδι. Ο Βάνκας, όμως, είχε χάσει την ελπίδα, μέχρι που άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ήταν ο παππούς του. Ήταν τόσο χαρούμενος! Τελικά, γυρίστη στο χωριό, και η ζωή κύλησε ωραία.

A1 T. Σ.

... Οι μέρες κυλούσαν, όμως απάντηση από τον παππού δεν είχε πάρει. Για αυτό μια μέρα, που ήταν μόνος του στο τσαγκοκαρδικο, αποφάσισε να ξαναγράψει ένα γράμμα στον παππού. Ένα απόγευμα που το αφέντικι τον έλειπαν και ήταν μόνος του, έγραψε ένα γράμμα, παρόμοιο με το προηγούμενο που του δίνεται πόσο δύσκολα γερνάει, ότι θέλει να τον πάρει μαζί του και να χυρίσει πίσω στο χωριό, ότι του λείπει και ότι τον αγαπάει πολύ. Για να είναι σίγουρος ότι το γράμμα θα σταίξει, θέλησε να πάει ο ίδιος να το παραδώσει στον ταχυδρόμο και να τον παρακαλέσει να το πάει με προσοχή, για να μην το κλείσει κανείς. Ο ταχυδρόμος τον διαβεβαίωσε ότι θα το παραδώσει ο ίδιος, γιατί τυχαίνει να τον ζέρει. Κάθε μέρα, όταν ο Βάνκας άκουγε τον ταχυδρόμο, έτρεχε με αγωνία, για να δει άμα έχει γείρει γράμμα από τον παππού. Πέρασαν αρκετοί μήνες και γράμμα δεν έρχόταν. Ο Βάνκας άρχισε να χάνει όρεξη του τις ελπίδες ότι θα ξαναδει τον πολυαγαπημένο του παππού και ότι θα ξαναεράσει αυτές τις ωραίες σειχίες μαζί του στο χωριό. Μια μέρα καθώς δούλευε στο τσαγκοκαρδικο αποφάσισε να πάει να εϊδε σταφνικά τον παππού του. Έτρεξε αμέσως προς τον κέρως του, τον πήρε μια σειχτή αγκαλιά και χωρίς δεύτερη σκέψη πήγε μαζί με τον παππού στο χωριό. Εκεί είδε την παλιά του αφέντικινα, η οποία τον καλοδέχτηκε με στοργή. Από εκείνη την ημέρα δεν ξαναέρασε δύσκολα και η ζωή του κίλησε ομαλά και ήρεμα μαζί με του αγαπημένους του ανθρώπους.

Σουρωδούλα Α.